

Prolog

Hur många gånger kan man säga till sig själv: just nu är jag fullkomligt lycklig. Lycklig är ett platt och sockrat ord. Jag menar snarare någonting som har med vila att göra. Eller mättnad. Att komma hem. Vara helt i sig själv utan att vara instängd i sig själv – helt enkelt vara ett lusthus som har öppnat efter vintern. Med fönster öppna i sju väderstreck, eftersom det finns många fler än fyra.

Jag gick i morse och vattnade de undernärda rhododendronbuskarna med sina blomställningar från förra året som ingen plockat bort. De saknar allt och ändå försöker de blomma. I år ska jag ... vattna, göda, skaffa jord, tänkte jag. De såg vänligt på mig men trodde mig inte.

Minnen från decennier tillbaka kommer och stryker mig över kinden när jag går här. En gång vaknade jag tidigt och gick ut, varje dag. En gång fanns inte TV, inte värk i alla leder, inte damm och mörker. Bara röster som sorlade från köket när jag kom tillbaka från utedasset. Tända ljus på matbordet i salen. Nu sjunger vi!

Någon gick upp mot vedbacken för att hämta några pinnar till frukostbrasan.

Vi hade hittat den hemliga koden. De Vises sten. Den heliga Graal. Skatten i åkern. Vi var Pärlan i Köpman-
nens hand och han hade sålt allt han ägde för att vi skulle kunna vara där.